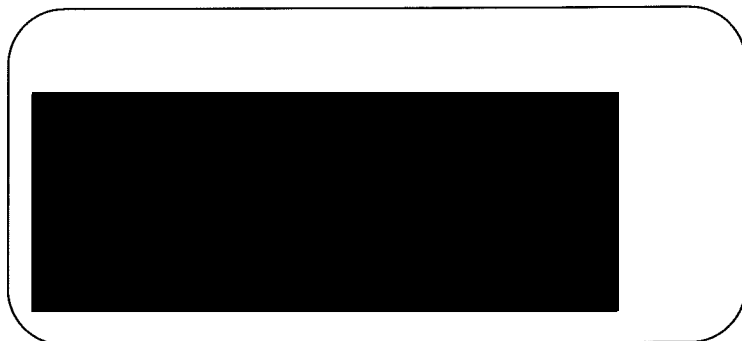

Váš dopis značky / ze dne 23. 10. 2017

naše značka 2017/67/900200

vyřizuje / linka

místo odeslání / dne Praha 31.10. 2017

Poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Dopravní podnik hl. města Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, IČO: 00005886, obdržel dne 24. 10. 2017 Vaši žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „InfZ“), v níž žádáte o poskytnutí následujících informací:

Dovolili bychom si touto cestou požádat o zaslání rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. srpna 2017, pod sp. zn. 23 Cdo 5105/2016, kterým bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č.j. 13 Co 112/2016-135.

V návaznosti na Vaši žádost Vám v příloze zasíláme Vámi požadované rozhodnutí.

Dopravní podnik hl. m. Prahy
akciová společnost (11)
190 22 Praha 9, Sokolovská 217/42

Dopravní podnik hl.m.Prahy,
akciová společnost

vedoucí odboru Právní

Příloha: rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 23 Cdo 5105/2016

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost adresa Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9

tel. +420 296 191 111 e-mail dpp@dpp.cz www.dpp.cz

IČ 00005886 DIČ CZ00005886 zápis v OR vedeném MS v Praze v oddíle B, vložka 847

účetní ústředí: Ústředí hl. m. Prahy, s. Praha 1 číslo účtu 1930731349/0800

DP25-0-900700

Strana 1/1

Dopravní podnik
hlavního města Prahy

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Horáka, Ph.D., a soudců JUDr. Zdeňka Dese a JUDr. Moniky Vackové ve věci žalobkyně **Koruna Palace Assets a. s.**, se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 846/1, identifikační číslo osoby 24720640, zastoupené Mgr. Markem Plajnerem, advokátem se sídlem v Praze 1, Na příkopě 957/23, proti žalované **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 217/42, identifikační číslo osoby 00005886, o zaplacení 22.659.587 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 19 C 270/2014, o dovolání žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 13 Co 112/2016-135, takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 13 Co 112/2016-135, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 15. 12. 2015, č. j. 19 C 270/2014-96, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 29. 12. 2015, č. j. 19 C 270/2014-103, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 22.659.587 Kč s příslušenstvím ve výroku blíže specifikovaným (bod I. výroku) a rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení a vůči státu (bod II. a III. výroku). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala proti žalované zaplacení v záhlaví uvedené částky s příslušenstvím, která představuje bezdůvodné obohacení žalované na úkor žalobkyně plněním bez právního důvodu spočívajícím v bezplatném užívání žalovanou nebytových prostor žalobkyně pro účely provozu trasy A metra.

K odvolání žalované odvolací soud usnesením v záhlaví uvedeným rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně pochybil, když se nezabýval úvahou, zda nebytové prostory v Paláci Koruna, za jejichž faktické užívání žalobkyně od žalované žádá náhradu, která má představovat bezdůvodné obohacení žalované, byly kolaudovány jako součást metra. V kladném případě by byly součástí dráhy a platil by na ně režim zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách. Pak by nebylo možno uvažovat o bezdůvodném obohacení ve výši obvyklého nájemného z komerčních nebytových prostor v Paláci Koruna. I kdyby však bylo zjištěno, že nebytové prostory, za jejichž faktické užívání žalobkyně žádá od žalované peněžitou náhradu ve výši bezdůvodného obohacení, nebyly

kolaudovány jako součást dráhy, bylo by třeba vycházet z fakticity užívání v rozhodném období (15. 8. 2010 až 15. 8. 2014). Výši bezdůvodného obohacení nelze srovnávat s komerčním nájemným, protože nebytové prostory by žalobkyně bez přestavby a rekolaudace stejně nemohla pronajímat. Na vyřešení otázky kolaudačního stavu bude záležet také to, zda se námitka promlčení, kterou žalovaná vznesla, posoudí v režimu zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), nebo zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“).

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně (dále též „dovolatelka“) dovolání s tím, že je považuje za přípustné dle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), jelikož napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Uplatňuje důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Žalobkyně předkládá dovolacímu soudu tři otázky, a to:

1) Zda skutečnost, že předmětné nebytové prostory byly kolaudovány jako součást dráhy metra, potažmo tyto nebytové prostory tvoří součást dráhy metra, vede bez dalšího k závěru, že žalobkyně nemá vůči žalované právo na vydání bezdůvodného obohacení za neoprávněné užívání předmětných prostor ve výši obvyklého nájemného z komerčních nebytových prostor v objektu, v němž se předmětné nebytové prostory nacházejí.

2) Zda i v případě, že by bylo zjištěno, že předmětné nebytové prostory nebyly kolaudovány jako součást dráhy metra, bylo by třeba vycházet z fakticity užívání těchto nebytových prostor, a tedy nelze bez dalšího výši bezdůvodného obohacení na straně žalované srovnávat s komerčním nájemným, protože předmětné nebytové prostory by žalobkyně bez přestavby a rekolaudace stejně nemohla pronajímat.

3) Zda skutečnost, že předmětné nebytové prostory byly kolaudovány jako součást dráhy metra, potažmo tyto nebytové prostory tvoří součást dráhy metra, vede bez dalšího k závěru, že promlčení nároku žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení se nemůže řídit obch. zák., ale bude se řídit obč. zák.

K dovolání žalobkyně se žalovaná dle obsahu spisu nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., se zabýval přípustností dovolání.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu vázán uplatněným dovolacím důvodem (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud

nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo která již dovolacím soudem vyřešena byla, ale má být posouzena jinak, a zda je tedy dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že jsou splněna kritéria přípustnosti dovolání obsažená v tomto ustanovení. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud, který jediný je oprávněn tuto přípustnost zkoumat (srov. § 239 o. s. ř.), dospěje k závěru, že kritéria přípustnosti dovolání uvedená v ustanovení § 237 o. s. ř. skutečně splněna jsou.

Protože dovolání může být podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

V projednávané věci odvolací soud založil své rozhodnutí mimo jiné na dílčím závěru, že pro určení výše bezdůvodného obohacení představovaného užíváním nebytových prostor v Paláci Koruna je třeba vycházet (i za předpokladu, že by bylo zjištěno, že nebytové prostory nebyly kolaudovány jako součást dráhy) z fakticity užívání těchto nebytových prostor v rozhodném období (15. 8. 2010 až 15. 8. 2014) a že výši bezdůvodného obohacení nelze srovnávat s komerčním nájemným, protože nebytové prostory by žalobkyně bez přestavby a rekolaudace stejně nemohla pronajímat.

Dovolatelka má za to, že otázka „zda i v případě, že by bylo zjištěno, že předmětné nebytové prostory nebyly kolaudovány jako součást dráhy metra, bylo by třeba vycházet z fakticity užívání těchto nebytových prostor, a tedy nelze bez dalšího výši bezdůvodného obohacení na straně žalované srovnávat s komerčním nájemným, protože předmětné nebytové prostory by žalobkyně bez přestavby a rekolaudace stejně nemohla pronajímat,“ nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Žalobkyně je toho názoru, že „bezdůvodným obohacením na straně žalované je v daném případě prospěch, o nějž se její majetkový stav nezměnil, přičemž výše tohoto prospěchu je určena výší nájemného, které by žalovaná za nájem předmětných nebytových prostor žalobkyni jakožto vlastníku objektu Paláce Koruna hradila“.

Otázka určení výše bezdůvodného obohacení, které záleželo ve výkonech (např. v užívání cizí věci bez právního důvodu či na základě neplatné smlouvy) a nelze je vydat, je v rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu řešena jednotně způsobem podávajícím se např. z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 1999, sp. zn. 25 Cdo 2578/98, uveřejněného pod č. 53 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2000, podle něhož výši bezdůvodného obohacení určí soud podle své úvahy (§ 136 o. s. ř.) peněžitou částkou, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání obdobné věci, zpravidla právě formou nájmu, a kterou by nájemce za obvyklých okolností byl povinen plnit podle platné nájemní smlouvy; pokud její výše není předpisem stanovena, určí ji soud podle své úvahy opírající se o finanční ocenění prospěchu, který účastníku užíváním věci vznikl. Majetkovým vyjádřením tohoto prospěchu je pak peněžitá částka, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání obdobné věci zpravidla právě formou nájmu a kterou by byl nájemce za běžných okolností povinen plnit podle platné nájemní smlouvy; důvodně se tedy tato náhrada poměruje s obvyklou hladinou nájemného. Aby mohlo jít o částku skutečně „obvyklou“ vzhledem ke srovnávanému stavu, je nepochybné, že při srovnání musí být respektováno jak posuzované místo a období, tak charakter, stav i způsob užívání konkrétní věci (srov. též např. usnesení Nejvyššího soudu

ze dne 26. 4. 2001, sp. zn. 25 Cdo 399/2001, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. 30 Cdo 1207/2007).

V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2001, sp. zn. 25 Cdo 845/99, dovolací soud v souvislosti s otázkou určení výše bezdůvodného obohacení uvedl, že jestliže je výše obvyklé úplaty závislá i na účelu a způsobu užívání, případně i na právní formě, již se obdobný způsob užívání za běžných okolností realizuje, musí soud zkoumat konkrétní okolnosti případu a přihlídnout k účelu, jemuž věc zpravidla slouží, a k tomu, jak ten, kdo se tímto způsobem obohatil, věc skutečně užíval a jakou úplatu by za takové užívání věci byl nucen za normálních okolností platit (srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. 32 Odo 1108/2003).

V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4162/2015, potom dovolací soud uzavřel, že při stanovení rozsahu bezdůvodného obohacení je nutno reflektovat povahu a stav užívaných prostor, tedy zjišťovat obvyklou cenu oprávnění užívat právě ty místnosti, v nichž žalovaná v rozhodném období své komerční aktivity provozovala.

Dále pak Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5246/2015 (s odkazem i na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. III. ÚS 788/12) konstatoval, že při řešení otázky výše bezdůvodného obohacení vznikajícího užíváním předmětných prostor je rozhodný skutečný stav užívání. Obdobně srov. např. závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2014, sp. zn. I. ÚS 143/11.

Z uvedených závěrů ustálené judikatury Nejvyššího soudu – jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení – odvolací soud v projednávané věci vycházel.

Úvaha, kterou se odvolací soud při stanovení rozsahu bezdůvodného obohacení řídil, tedy že je třeba vycházet z faktického, tedy skutečného stavu užívání v rozhodném období, je proto v souladu s citovanou judikaturou dovolacího soudu.

Dovolatelka dále namítá, že „žalobkyně nepožaduje vydání bezdůvodného obohacení do budoucna tak, že by zde musela být zohledněna doba, po kterou bude probíhat rekonstrukce, ale požaduje vydání takového bezdůvodného obohacení, které by jí náleželo, kdyby sporné prostory bez právního důvodu neužívala žalovaná. Pokud by sporné prostory žalovaná neužívala, nenacházel by se zde vstup do vestibulu metra, eskalátory a technologická zařízení v pomocných prostorech, ale nacházely by se zde komerční nebytové prostory určené k pronájmu pro obchodní prostory. To, že tomu tak dnes není, je pouze důsledkem neoprávněného užívání těchto prostor žalovanou“.

Vzhledem k tomu, že institut bezdůvodného obohacení směřuje k odčerpání prostředků od osoby, která je získala některou ze skutkových podstat uvedených v ustanovení § 451 a § 454 obč. zák., odvozuje se výše plnění za užívání cizí věci bez právního důvodu od prospěchu, jenž získal obohacený, který je povinen vydat vše (nikoliv více), co sám získal (§ 451 odst. 1, § 456 věta první a § 458 odst. 1 obč. zák.). Za bezdůvodné obohacení tedy není možno považovat jakýkoliv prospěch, jehož by mohl teoreticky dosáhnout vlastník věci, nýbrž pouze ten prospěch, o nějž na jeho úkor obohacený buď zvýšil svůj majetkový stav anebo o nějž se jeho majetkový stav nezmenšil, ač by se tak za běžných okolností stalo (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 199/2007, ze dne 20. 3. 2001, sp. zn. 25 Cdo 845/99, a ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. 32 Odo 1108/2003).

Domnívá-li se dovolatelka, že při stanovení výše bezdůvodného obohacení je třeba přihlížet k tomu, jaký prospěch mohla ochuzená (žalobkyně) skutečně nabýt a čeho by dosáhla za obvyklého běhu okolností, pokud by s předmětnými nebytovými prostory volně nakládala (když tvrdí, že „nebyť žalované a jejího neoprávněného užívání předmětných prostor, došlo

by již ze strany žalobkyně k přestavbě těchto prostor na plnohodnotné nebytové prostory určené pro komerční užití“), přehlíží, že určení skutečného prospěchu, jenž prokazatelně ušel žalobkyni tím, že jí žalovaná svým protiprávním chováním bránila v užívání nebytových prostor v jejím vlastnictví, by mohlo být základem pro vymezení případného nároku na náhradu škody, který se odvíjí přímo od vymezení konkrétního úbytku v majetkové sféře poškozeného. Institut bezdůvodného obohacení v souladu s § 451 a násl. obč. zák. směřuje k tomu, aby ten, kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatil, vydal ochuzenému prospěch takto nabytý, a není-li to možné, aby mu poskytl peněžitou náhradu (srov. § 458 obč. zák.). Dle zákona se tak výše vydávaného plnění odvíjí v zásadě od prospěchu nabytého obohaceným, a nikoliv od újmy ochuzeného (srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 28 Cdo 17/2014). Pro odvolací soud bylo přitom určující i to, že výši bezdůvodného obohacení nelze v projednávané věci srovnávat s komerčním nájemným, protože nebytové prostory by žalobkyně podle skutkových zjištění bez přestavby a rekolaudace stejně nemohla pronajímat. Ani tato námitka tak dovolání přípustným nečiní, neboť odvolací soud se svým závěrem neodchýlil od výše zmiňované rozhodovací praxe dovolacího soudu.

Dovolání je však přípustné pro posouzení otázky promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení, kterou odvolací soud posoudil v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu. Ten se při této otázce řídil nesprávnou úvahou, že na vyřešení otázky kolaudačního stavu bude záležet také to, zda se námitka promlčení, kterou žalovaná vznesla, posoudí v režimu obč. zák., nebo obch. zák. Dovolání je tudíž též důvodné.

Otázkou promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení ve vztahu, který má charakter vztahu obchodního, se Nejvyšší soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí. Ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 29 Odo 383/2001 (uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2003, pod číslem 198) Nejvyšší soud uzavřel, že i v případě vztahu z bezdůvodného obohacení vzniklého přijetím plnění bez právního důvodu, který je obchodním závazkovým vztahem, je promlčecí doba čtyřletá (§ 397 obch. zák.). Dodal, že k závěru, že vztah z bezdůvodného obohacení vzniklého plněním bez právního důvodu (§ 451 odst. 2 obč. zák.) je obchodním závazkovým vztahem, je nezbytný předchozí úsudek, že majetkový prospěch, o jehož vydání se žádá, byl získán na základě vztahu, který svým pojetím odpovídá ustanovením § 261 odst. 1 až 3 a § 262 obch. zák. (obdobně srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2436/2009, ze dne 1. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3532/2013, ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3921/2016, či jeho usnesení ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. 28 Cdo 676/2011). Vztaheno na danou věc, pro přijetí závěru, zda vztah z bezdůvodného obohacení vzniklého přijetím plnění bez právního důvodu (srov. § 451 odst. 2 obč. zák.) je závazkovým vztahem obchodním nebo občanskoprávním, je tak nezbytné vyřešit otázku, zda bezdůvodné obohacení, jehož vydání je požadováno, bylo získáno na základě vztahu, který svým pojetím odpovídá ustanovení § 261 odst. 1 obch. zák., či nikoli.

Podle § 261 odst. 1 obch. zák. tato část zákona upravuje závazkové vztahy mezi podnikateli, jestliže při jejich vzniku je zřejmé s přihlédnutím ke všem okolnostem, že se týkají jejich podnikatelské činnosti.

Podle § 489 obč. zák., který platí i pro obchodní závazky, závazky vznikají z právních úkonů, zejména ze smluv, jakož i ze způsobené škody, z bezdůvodného obohacení nebo z jiných skutečností uvedených v zákoně.

Z posléze citovaného ustanovení obsahujícího demonstrativní výčet právních skutečností, které jsou právním důvodem vzniku závazkových právních vztahů, a to jak

smluvních, tak mimosmluvních, je třeba dovodit, že závazkovým vztahem mezi podnikateli ve smyslu § 261 odst. 1 obch. zák. jsou nejen vztahy ze smluv, ale i ze způsobené škody nebo z bezdůvodného obohacení, pokud splňují předpoklad, že se týkají jejich podnikatelské činnosti. Tento předpoklad byl v posuzované věci naplněn, neboť ze skutkových zjištění jednoznačně vyplývá, že oba účastníci jsou podnikatelé, když žalobkyně jednotlivé nebytové prostory objektu Paláce Koruna pronajímá ke komerčním účelům a žalovaná užívá dotčené nebytové prostory objektu Paláce Koruna rovněž v souvislosti se svou podnikatelskou činností - pro účely provozu trasy A metra. Ke stejnému závěru, tedy že relativním závazkovým vztahem ve smyslu § 261 odst. 1 obch. zák. může být i vztah z bezdůvodného obohacení, dospěl Nejvyšší soud též v obdobné otázce v rozsudku ze dne 1. 6. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2436/2009, nebo také v rozsudku ze dne 15. 5. 2008, sp. zn. 32 Cdo 3800/2007.

Závěry odvolacího soudu při posouzení otázky promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení jsou proto nesprávné.

Nadto Nejvyšší soud poznamenává, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se odvolací soud při posuzování otázky výše bezdůvodného obohacení řídil, vázal-li její odpověď na zjištění kolaudačního stavu dotčených nebytových prostor. Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně, že se nezabýval úvahou, zda nebytové prostory v Paláci Koruna byly kolaudovány jako součást metra. Uvedl, že v kladném případě by byly součástí dráhy a platil by na ně režim zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách. Význam takového závěru pro zjišťování výše bezdůvodného obohacení však z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu není zřejmý.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), zrušil usnesení odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení soud rozhodne v novém rozhodnutí o věci (§ 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 29. srpna 2017

JUDr. Pavel H o r á k, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: